

Sygn. akt I KK 246/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kapiński

w sprawie **J. S.**

skazanego za czyn z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. przy zast. art. 37 § 4 pkt k.k.s. i art. 38 § 1 pkt. 3 k.k.s.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 14 lipca 2022 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt VII Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 1 lipca 2021 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego J. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Obrońca skazanego J. S. w kasacji wniesionej od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 19 stycznia 2022 roku sygn. akt VII Ka [...], zarzucił:

1. mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a także sprzecznej ze stanowiskiem przyjętym w doktrynie oceny dowodu z czynności wykonanych przez funkcjonariuszy Urzędu Celno-Skarbowego w O., albowiem Sąd wyprowadził z tego

dowodu wniosek, że osoby działające z ramienia Urzędu Celno-Skarbowego są odpowiednio przeszkolone do pełnienia powierzonych im zadań, mają doświadczenie w pracy w terenie, co daje podstawy do tego, aby uznać ich działania za rzetelne, w sytuacji kiedy koniecznym jest zweryfikowanie tych czynności pod kątem prawidłowości dowodem z opinii biegłego;

2. mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego oceny dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki, telekomunikacji i automatów do gier mgr inż. R. R., poprzez uznanie, że jest ona rzetelna i sporządzona z wykorzystaniem informacji specjalnych będących w posiadaniu biegłego, a co za tym idzie uznaniu jej za pełnoprawny dowód, który należało włączyć w poczet materiałów zebranych w toku sprawy, podczas gdy prawidłowa ocena przeprowadzonego dowodu powinna doprowadzić do przekonania, że biegły dysponujący wiadomościami specjalnymi, precyzyjnie i jednoznacznie winien wskazać na charakter gier zainstalowanych w zatrzymanych urządzeniach w oparciu o organoleptyczne ich badanie, a z czym do czynienia w niniejszej sprawie nie mieliśmy;

3. mogące mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia rażące naruszenie prawa procesowego, a to przepisu art. 5 § 2 k.p.k., poprzez brak rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, albowiem biegły wskazał, że nie wszystkie urządzenia udało się zakredytować i rozegrać na nich gry, nadto co do niektórych biegły w ogóle nie był w stanie pierwotnie samodzielnie określić charakteru zainstalowanych na nich gier, zaś Sąd mimo to nie rozstrzygnął tej wątpliwości na korzyść oskarżonego, podczas gdy prawidłowe zastosowanie przepisu art. 5 § 2 k.p.k. i rozstrzygnięcie powstałej wątpliwości na korzyść oskarżonego doprowadziłoby do przekonania Sądu, iż oskarżony nie może zostać skazany za rzekome urządzenie gier na urządzeniach, których nie można uruchomić bądź biegły nie jest w stanie organoleptycznie przeprowadzić ich badania, a w związku z czym nie jest w stanie stanowczo i jednoznacznie ustalić charakteru gier na nich zainstalowanych;

Obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonym zakresie i uniewinnienie skazanego, ewentualnie przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w O. w odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego J. S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez obrońcę skazanego J. S. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 kpk.

Na wstępie rozważań podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie prezentuje konsekwentne stanowisko odnośnie tego, że kontrola kasacyjna nie może obejmować: ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, zasadności oceny dowodów i wysnutych z tej oceny wniosków, oceny wiarygodności zeznań świadków dokonanej w ramach zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 kpk), jak również samego kwestionowania treści opinii biegłego i polemiki z jego wywodami (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2019 roku, III KK 112/19). W orzecznictwie Sądu Najwyższego od wielu już lat dominuje stanowisko, iż Sąd Najwyższy orzekając w trybie kasacji nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i na podstawie własnej oceny kontrolować poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem Sądu Najwyższego jest jedynie sprawdzenie czy dokonując ustaleń faktycznych orzekające w obu instancjach sądy nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł postępowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku. Innymi słowy kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania (por. St. Zabłocki, Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego - Izba Karna, Palestra 1997, nr 1 – 2, str. 209).

Tymczasem z treści analizowanej kasacji wynika wyraźnie, że obrońca skazanego J. S. stawiając zarzuty obraży art. 7 kpk w zw. z 4 kpk oczekuje, że Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym dokona ponownej kontroli odwoławczej orzeczenia sądu meriti i zaaprobuje alternatywną ocenę materiału dowodowego przedstawioną w nadzwyczajnym środku zaskarżenia w zakresie dowodów wymienionych w zarzutach z punktu 1 i 2. Tego rodzaju stanowisko skarżącego jest bezpodstawne i niedopuszczalne, gdyż wielokrotnie podkreślono w

orzecznictwie Sądu Najwyższego, że specyfika i wyjątkowość postępowania kasacyjnego nie pozwala na prowadzenie dublującej niejako „trzecioinstancyjnej” kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2017 roku, III KK 27/17, Lex nr 2335984).

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy w O. orzekając jako sąd odwoławczy i utrzymując w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w O. nie czynił żadnych nowych i samodzielnych ustaleń faktycznych, a zatem nie dokonywał również oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wskazać zaś należy, że zarzut naruszenia art. 7 kpk może być podnoszony w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne co w niniejszej sprawie nie miało miejsca. Z kolei art. 5 § 2 kpk dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia wydanego przez sąd (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2020 roku, III KK 186/20). W ocenie Sądu Najwyższego należy również przyjąć, że naruszenie zawartej w art. 5 § 2 kpk zasady *in dubio pro reo* może nastąpić wówczas gdy orzekający sąd nie dysponował chociażby jednym dowodem pozwalającym na dokonanie stanowczych ustaleń faktycznych.

W opisanej sytuacji żaden z zarzutów obrazy przepisów prawa procesowego wymienionych w zarzutach z punktu 1, 2 i 3 nie mógł zostać uznany za skierowany faktycznie pod adresem sądu odwoławczego i uznany za zasadny.

Kierując się więc przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 kpk orzekł jak w postanowieniu.

[as]